



# Het vroutje van Ephesen : kluchtspel

<https://hdl.handle.net/1874/36404>

10

HET

5.

VROU TJ E

VAN

EPHESEN;

KLUCHT SPEL.



TE AMSTELDAM.

By de Erfg. van J. LESCANTJE en DIRK RANK,  
op de Beursfluis, 1721.

Mee Privilegie.

1492

1108

A A N D E N  
H E E R E  
M Y N E N H E E R E  
M<sup>R</sup>. J A N C A S P E R  
H A R T S I N C K,  
R E G E N T V A N ' T O U D E M A N N E N H U I S,

Werd dit Kluchtspel

H E T  
V R O U T J E V A N E P H E S E N  
O P G E D R A G E N,

Door zyn Ed. bereidwilligen Dienaar

H. ANGELKOT.

## *Copie van de Privilegie.*

**D**E Staten van Holland ende Westvrieland doen te weten, alsoo ons vertoont is by de Regenten van het Burger Weeshuys ende Oude Mannenhuys der Stad Amsterdam, en, in die qualiteyt, te samen eygenaars, mitsgaders Regenten van den Schouburg aldaar, dat sy, Supplianten, sedert eenige jaren hebbende gejouiffeert van onsen Oetroye of Privilegie van daro 21 Mai 1699. waar by wy aan hen Supplianten, in hun qualiteyt haddengelieven te consenteren, accorderen ende Oetroyeren, dat sy, gedurende den tyd van vyftien eerst achter een volgende Jaren, de Wercken, die doenmaals ten dienste van het Tooneel reets gedrukt waren, ende, van tyd tot tyd, nog vorder in het licht gebracht, ende ten Tooneele gevoert soude werden, alleen soude mogen drukken, doen drukken, uytgeven ende verkopen, nu ondervonden, dat de Jaren, by het voorgemelde ons Oetroy of Privilegie genaamt, op den 21 deezer Maand Mai was komen te expireren; ende dewyl de Supplianten ten meesten dienste van de Schouburg, (waar van hunne respectieve Godshuysen onder andere mede moesten werden gesubscriteert,) de voorgemelde Wercken, soo van Treurspellen, Blyspellen, Kluchten, als anders, die reets gedrukt en ten Tooneele gevoert waaren, of in het toekomende gedrukt, en ten Tooneele gevoert soude mogen werden, geerne alleen, gelyk voorheenen, souden blyven drukken, doen drukken, uytgeven en verkopen, ten eynde de selve Wercken, door het nadrukken van andere, haar luyfster, soo in taal, als spelkonst, niet mogten komen te verliesen, dog dat sulks aan hen Supplianten, na de expiratie van het bovengemelde ons Oetroy, en sulks na den 21 Mai deezes Jaars 1714 niet gepermitteert soude wesen, soo vonden sy Supplianten hun genootsaakt sig te keeren tot ons, onderdanig verzoekende, dat wy aan hen Supplianten, in hare bovengemelde qualiteyt, geliefden te verleenen prolongatie van het voorsz. Oetroy of Privilegie, omme de voorsz. Wercken, soo van Treurspellen, Blyspellen, Kluchten als andere, reets gemaakt en ten Tooneele gevoert, en als nog in het licht te brengen ende ten Tooneele te voeren, den tyd van vyftien eerst achter een volgende Jaren, alleen te mogen drukken en verkopen, of te doen drukken en verkopen, met verbod aan allen andere op seeckere hoge penen, by ons daar tegen te statuieren in communi forma; So is dat wy de sacker, ende t voorsz. verzoek overgemerekt hebbende, ende gezegen weesende, ter bede van de Supplianten, uyt onse rechte wetenschap, Souveraine magt en autoriteyt, deselve Supplianten gesconsenteert, geacordeert ende geoetroyeert hebben, consenteren, accorderen ende oetroyeren, haar by deesen, dat sy, gedurende den tyd van vyftien eerst agter een volgende jaaren de voorsz. Wercken, soo van Treurspellen, Blyspellen, Kluchten als andere, reets gemaakt ende ten Tooneele gevoert, en als nog in het licht te brengen, ende ten Tooneele te voeren; binnen de voorsz. onze Landen alleen sullen, by continuatie, mogen drucken, doen drukken, uytgeven en verkopen, ver-

biedende daerom allen en een ygelyk, de voorz. Wercken, in 't geheel ofte ten deele, naar te drukken, ofte, elders naagedrukt, binnē den ſelven onſen lande te brengen, uyt te geven, ofte verkopen, op de verbeurte van alle de naagedrukte, ingebragte, ofte verkogte exemplaren, ende een boete van drie honderd guldens, daar enboven, te verbeuren, te applieeren een derde part voor den Officier, die de calangie doen ſal, een derde part voor den Armen der ſtaaten daar 't casus voorvallen ſal, ende het reſterende derde part voor de Supplianten, alles in dien verſtande, dat wy de Supplianten met deſen onſen Oſtroye alleen willende gratificeren tot verhoedinge van hare ſchade door het nadrukken van de voorz. Wercken, daar door in genigen deele verſtaan den inhoudē van dien te authoriſeren, ofte te advoueren, ende, veel min de ſelve onder onte Proteſtie en de beſcherminge eenig meerder credit, aanzien, of reputatie te geven, nemaar de Supplianten in cas daar inne iets onbehoorlyks ſoude influeren, alle het ſelve tot haren laſte ſullen gehouden weſen te verantwoorden, tot dien eynde wel expreſſelijk begeerende, dat by aldien ſy deſe onſe Oſtroye, voor de voorz. Wercken ſullen willen ſtellen, daar van geen geabbrevieerde ofte gecontrahēerde mentie ſullen mogen maken, nemaar gehouden ſullen weſen het ſelve Oſtroy in 't geheel, en ſonder eenige Omiffie, daar voor te drukken, ofte te doen drukken, ende dat ſy gehouden ſullen ſyn een exemplar van de voorz. Wercken, gebonden en wel geconditioneert, te brengen in de Bibliothecq van onſe Univerſiteyt tot Leyden, ende daar van behoorlyk te doen blyken, alles op ponne van het effect van dien te verlieſen, ende ten eynde de Supplianten deſen onſen Oſtroye ende conſente mogen genieten als naar behooren, laſten wy allen ende een ygelyk, die 't aangaan mag, dat ſy de Supplianten van den inhoudē van deſen doen laſten ende gedogen, ruſtelyk, vredelyk, ende volkomentlyk genieten ende gebruycken, ceſſerende alle belet ter contrariegedaan. Gedaan in den Hage, onder onſen grote Zegele, hier aan doen hangen op den drie en twintigſten Mai, in 't Jaer onſes Heer en Zaligmakers, ſeventienhonderd en veertien.

A. HEINSIUS.

Ter ordonnantie van de Staten

SIMON van BEAUMONT.

De Regenten van 't Wees-en Oude Mannenhuis hebben, in hunne voorz. qualiteit, het recht van deeze Privilegie voor Het VROUTJE VAN EPHESEN, *Kluchtſpel*; vergund aan de Erfg. van J. LESCAILJE EN DIRK RANK.

*In Amſterdam, den 20 January, 1721.*

6

## VERTOONERS.

EUPHEMIA.

FROZINE, *Kamenier van Euphemia.*

SOSTRATUS.

STRATON, *Knecht van Sostratus.*

CHRISANTE, *Vader van Sostratus.*

LICAS, *Knecht van Chrisante.*

EEN KOK.

*Dansende Soldaaten.*

Het Tooneel is omtrend Ephesen.

H E T  
 V R O U T J E  
 V A N  
 E P H E S E N;  
 K L U C H T S P E L.

---

E E R S T E T O O N E E L.

L I C A S, F R O Z I N E.

F R O Z I N E.

**K**om, Licas, scheppen wy wat lugt, terwyl uw Heer  
 Zig afmat tot 'er dood, om al dat tegen-  
 weer,  
 Het geen Mevrouw doet, die van Honger hier wil sterven.

L I C A S.

Alree Juffrou! dat graf zou al myn vreugd bederven,  
 Wat! 'k voel hier beter dat ik leef als in dat gat.

F R O Z I N E.

Ik ook, och! 'k ben alreeds van honger afgemat;  
 Ey Licas, hebje niet wat byje?

L I C A S.

Wel te weten;

Ik heb myn zakken met beschuit schier vol gesmeten,  
 En daar 's een brave fles met smakelyke wyn:  
 Wat zegje? tast maar toe, en doe je zelf geen pyn.

A 4

F R O -

8 HET VROUTJE VAN EPHESEN,

FROZINE.

Och! sedert dat ik hier ben met Mevrouw gekomen,  
't Is nu de derde dag, heb ik nog niets genomen  
Tot onderstant, als 't geen gy my incognito  
Hebt giffren toegeduwt, ach Licas, 'k ben jezo  
Verplicht! gy zyt alleen behouder van myn leven.

LICAS.

't Mankeert aan my niet, om jou onderstant te geven,  
Frozientje, lekkere meid!

FROZINE.

Maar, Licas, montje toe.

Mevrou die vast, en meent dat ik alinee zo doe:  
In de eerste droefheid heb ik met haar valt besloren  
Om ons door hongersnoot van 't levenslicht te ontbloten,  
En 't was my toen ook ernst; want, als ik 't zeggen zou,  
'k Verlies in hem zo wel een man als myn Mevrouw.

LICAS.

Zo zeker!

FROZINE.

En 'k zou graag de weddenschap verduren,  
In schyn ten minste, tot dat ik haar levens uuren  
Geeyndigt zag. Ey kom, Licas, schenk eens met lust.

LICAS *inschenkende.*

Dat's regt, drink jy maar uit, en wees niet eens ontruff,  
Kom, laat het je maar doen, Frozientje kint, het zwygen  
Dat is voor my geen werk, en 't schynt my ook zo eygen  
Als dat ik dat glas wyn u toebreng met fatsoen.

FROZINE *gedronken hebbende.*

Ach! zo moest 't Weentje ook, in de plaats van vasten, doen.

LICAS *schenkt, en drinkt.*

Hou moet! Juffrou, kom, nog een glaasje, wil niet  
vresen,

Zo ik je niet geheim in alle ding zal wezen,  
Dan barst' ik aan dat glas!

FROZINE *drinkt weder.*

Ja, dat verquikt my weer;

Myn



Myn lieve Licas!

LICAS.

Ha! zo veel te beter, 'k zweer

't Was zond en jammer om zo frissen blom te smoren,  
Zo jeugdig, neen, dat was te schonen vrugt verloren.

FROZINE.

't Is waar, een leventje, van twintig jaaren, staat  
Niet lelyk, en Mevrouw doet qualyk in der daat  
Dat ze besluit om dat zo haastig te verlaten.

LICAS.

Regt uit gezeit, 't is slegt zyn leven zo te haten;  
Zo draze dood is, zal 't 'er spyten, let 'er op,  
Zy is nog, zo als jy, een Dامتje als een pop,  
Jebent nog alle bey in 't roompje van je leven,  
En, waarlyk, 't is tot op de hui toe goed gebleven.

FROZINE.

Het sterven raad je Heer haar af zo veel hy kan;  
Hy zugt ook na de kunst, puur als een jeugdig man;  
Hy doet zyn best genoeg, om haar maar te believen;  
't Is jammer dat hy juist, zo oud is.

LICAS.

Ja! ey lieven?

Dat jammer, by me keel, is dunkt my niet heel groot:  
't Is beter Levend oud, als jong te zyn en dood.

FROZINE.

Ik kan Mevrours natuur; zo'n Jonker fris van wezen,  
Zo'n Karel van een Vent, zou haar veel eer genezen  
Als de aller beste praat: 't is twe jaar nu geleen,  
Dar zy, met alle kragt, Diana haar gebeên  
Op off'ren wou, en zig een Kloosternon doen maken;  
't Afraden deed die drijf nog des te feller blaken,  
Geen vrienden tranen nog gebeden hulpen hier,  
Al wat men by bragt 't was slegts oly in het vier,  
In 't end, zo als zy voor Diana zou beginnen (nen,  
Haar Eed te doen, komt juist een jeugdig Heer daar bin-  
Die enkel en alleen met de opslag van zyn oog

10 HET VROUTJE VAN EPHESEN,

Haar deed veranderen, en tot zyn gunst bewoog,  
En 't woord reeds in den mond zeer schielyk deed ver-  
swygen,

De liefde op 't onversienst quam haar na 't hart toe stygen  
Zy kreeg zo 'n gril op 't lyf, en voelde, nog van pas,  
Dat zy eer voor dien Heer, als voor Diana was.  
En eindelyk, zy moest een maand daar na ook trouwen;  
En dat was dezen Heer daar wy nu over rouwen.

LICAS.

Frozientje, gaat zy zo maar voort van wit tot swart?  
Wel dan heeft waarlyk jou Mevrouw een vrouwen hart.  
Maar die gestorven Heer, dat was een man der mannen!  
'k Drink zyn gezondheid, kom! de droefheid moet ver-  
bannen;

Daar breng ik je reis op.

*Licas Schenkt, en Drinkt.*

FROZINE, *ook gedronken hebbende.*

Ach!

LICAS.

Medunkt je klaagt?

'k Denk evenwel dat jou de wyn nog niet mishaaft.

FROZINE.

Neen, Licas, neen de wyn is goed, maar 'k moet steeds  
zugten

Om myn gestorve Heer, ô droevige ongenugten!

LICAS.

Dat is wat anders; 'k heb hem ruim een jaar gekent,  
Myn Heer ook, ja 't was tog een parel van een vent:  
En als zy by geval eens zamen t'onfent quamen,  
Uw Heer en jou Mevrouw, ze sinoddermuilden samen!  
Niet als getroude lui, maar als dat jonge goed.

FROZINE.

De Liefde alleen is 't die hem zo vroeg sterven doet!

LICAS.

Frozientje, 'k loof dat wel, de liefde, ja waaragtig!  
De Liefde, och, och! geen ding verteed een man zo brag-  
tig.

Kom,

Kom, nog een glaasje tot vertroosting.

FROZINE *laat inschenken, maar geeft het  
voort weer aan Licas en zegt.*

Ik ben te vreen;

Maar Licas, 'k hoor gerugt, je meester komt. Neen,  
neen,

A! bidje nog zo sterk, je zult op my niet winnen,  
Voor dat myn waarde Vrouw het eerste zal beginnen,  
Ik nuttig spys nog drank.

LICAS *'t glas uitdrinkende, dat voor Frozine  
geschenken was.*

My zo bot af te slaan!

'k Zal dan voor dees tyd dat affront deur laten gaan.

## TWEDE TOONEEL.

FROZINE, LICAS, CHRISANTE.

CHRISANTE.

Ach Licas! ach Frozine, ach!

FROZINE en LICAS.

Heer, hoe zo verlegen?

CHRISANTE.

Geen middel is 'er om die droeve te bewegen;  
Myn tranen en gebeên verbittern haar verdriet;  
Die wrede, tot myn loon; zie, wat ze my gebied!  
Wil dat ik haar, o Goon! met vree zal laten sterven.

FROZINE.

Vaar wel, myn Heer, ik ga met haar het leven derven.

LICAS *ter zyde.*

Zy heeft, bylo! geen nood.

CHRISANTE.

Ga, ga, myn lieve kint!

Maar zeg haar tog, dat dat zo wreed besluit my in 't  
Graf sleept; en zoek haar, ik bid! zo ver te dryven.  
Dat ze uit barmhertigheid voor my wil levend blyven.

12 HET VROUTJE VAN EPHESEN,

FROZINE.

Dat waar zig wat te laat bedenken, naar myn zin:  
De Hemel weet wat wy gegeten hebben in  
Drie dagen tyds!

LICAS *ter zyde.*

Ik weet dat ook.

CHRISANTE.

Vaar wel, myn waarde  
Ik vrees Euphemia nooit meer te zien op aarde.

DERDE TOONEEL.

CHRISANTE, LICAS.

LICAS.

Ey kom, myn Heer, zie dat de rust u wat verpooft;  
't Is nu geen tyd meer dat men Weduwen vertrooft.

CHRISANTE.

'k Heb al myn kragt van doen om op de been te blyven,  
De liefde en droefheid zal my, vrees ik, nog ontlyven.

LICAS.

Ja, tienmaal seven jaar is ook een ziekte, Heer,  
En heel gevaarlyk; 't strekt tot nadeel van uw eer,  
Een afgeleeft oud Man, zo'n twintig jaarig VROUTJE  
Te trekken van de dood, dat is voor u geen houtje  
Om me' te spelen.

CHRISANTE.

Ach! Helaas!

LICAS.

Met uw, Helaas!  
Vervordren wy geen weg, laat ons maar voort gaan baas.

CHRISANTE.

Ach! myn Euphemia kan ik nog niet verlaten.

LICAS.

'k Wou nu met al myn hart dat die party soldaten,  
Die deze groote schurk die opgehangen is,  
Bewaakt, ons by abuis maar bragt in hegtenis;

Zy moesten denken dat wy met het lyk wegbrufften ;  
 Dan zou de boeyen ons wel tegens dank doen rusten ,  
 En je verdient het wel.

CHRISANTE.

Neen, Licas, hy die hier

De wagt heeft, is myn zoon, wees niet bedugt, 'k zou  
 schier

Meer vrezen om myn min voor 't Weeutje hem te ont-  
 dekken.

LICAS.

Jou zoon? is dit een post voor hem om heen te trekken?  
 'k Heb hem in drie Jaar, die hy in het leger, heer,  
 Geweest is, niet gezien, daarom verlang ik zeer,  
 Naar zyn postuur.

CHRISANTE.

Hy is te Ephesen aangekomen,

Drie dagen nu geleên, en 'k heb van hem vernomen,  
 Dat, nademaal het regt, 't geen gifren is gedaan,  
 Den gansch en staat belangt, hy is verzogt te gaan  
 Met zyn soldaten, om des noots dus te bevryen  
 Dat zy dien karel, die daar hangt, niet af en snyen,  
 Op dat hy lang verftrek tot afschrik van het quaad.

LICAS.

Dat zeit niet, gaan wy maar, myn heer, want in der  
 daat

't Is hier zo veilig niet, soldaten dat zyn guiten,  
 Die questie zoeken om somtyds wat vry te buiten,  
 En zo je goudbeurs te verwiffen voor een deel  
 Scheldwoorden.

14 HET VROUTJE VAN EPHESEN,  
VIERDE TOONEEL.

CHRISANTE en LICAS aan een zyde van 't Tooneel,  
STRATON en DE KOK aan de andere.

STRATON.

Och! ons licht is uit, 'k vrees by me keel!  
Wat is 't een donkre nagt?

LICAS tegen Chrysante.

Sy schynen ons te meenen;

Och! Heertje, waaren wy maar uit hun oog verdwenen!

STRATON tegen de Kok.

'k Hoor imand, dat is wis gemunt op ons gebrad;  
Ik beef van schrik, maar dat is niemendal, kom laat  
Ons zien of wy haar niet vreesagrig kunnen maken.  
Trek, voor den donder, voort, en pas maar wat te  
raken,

En schiet maar door de kop al wieje tegen is.

CHRISANTE.

Daar zyn die schelmen van soldaten, dat is wis  
Om onze kop te doen.

LICAS.

'k Weet raat, wees niet verlegen!

'k Sluit myn Lantaren, nu voort op de vlugt getegen.

LICAS neemt Chrysante by de hand, en loopt de Kok  
met al het eeten onder de voet.

DE KOK.

Help! help!

STRATON ook vallende van schrik.

Och, ik ben gequest!

LICAS tegen Chrysante.

Volg my terstond.

## VYFDE TOONEEL.

STRATON, DE KOK.

Monsieur Straton.  
DE KOK.

STRATON.

Wat is 't?

DE KOK.

Al't eeten op den grond.

STRATON.

Wat raad? och! och! wat zal ik doen?

DE KOK.

't Kan my niet schelen,

Myn kop is stukkend, en die ga ik laten helen.

## ZESDE TOONEEL.

STRATON *alleen.*

Nog is myn vrees niet weg; is 't mooglyk dat een man  
Die zo lang voor soldaat gedient heeft, och! niet  
kan

Een klein klein ziertje meer stoutmoediger maar wezen!

Foey! myn natuur, is al te koppig, 'k ben vol vrezén:

Och! hoor ik niemant? neen! ja, neen, neen tog niet,  
't scheen

Als of'er zo een wind voorby myn ooren heen

Quam snorren van een svaart. Helaas! ik ben verloren!

Och ongelukkige! hoe zal ik'er van hooren!

Door't wyn uitproeven vloog de tyd te schielyk om,

En zo 'k nu zonder spys nog by myn Heertjekom,

Zal hy, ik vrees'er voor, niet ongewroken vasten,

Met rotting oly zal hy my, helaas! vergasten;

En hoe komt, zonder ligt, het eeten van de gront?

16 HET VROUTJE VAN EPHESEN,  
SEVENDE TOONEEL.

SOSTRATUS, STRATON.

SOSTRATUS.

**M**yn knegt is vast weer vol, die lompe vagebond!

STRATON.

Och! och! myn waarde Heer! genade! spaar myn leven!

SOSTRATUS.

Zyt gy daar meester schurk?

STRATON.

Myn Heer, ey zie my beven!

Ben jy 't? ik meende dat je een van die schelmen waart,  
Die ons met al jou spys neerbruiden op der aard.

SOSTRATUS.

Myn avondmaal, wat hoor ik? guit! omvergefincten!

STRATON.

Maar 'k bidje, Heer, laat my die schult niet zyn geweten;  
Meer als een half dozyn die vielen op hem aan  
Die 't droeg, hy is gequest, 'k dogt zeker, onder 't staan,  
Dat ik 't ook was; maar, och! was 't eten maar behou-

SOSTRATUS.

(wen!

Vervloekte schelm! 'k zal u de huid aan stukken touwen,  
Want gy verdient het wel.

STRATON.

Zagt! zagt! myn Heertje, zagt!

Je weet de dapperheid wykt altyd de overmagt.

SOSTRATUS.

Daar, dubble bloodaard! schuim van alle myn soldaten!  
Neem 't ligt, en zie wat m' ons nog over heeft gelaten.

STRATON *zoekende met de lamaren.*

Goed! goed! myn Heer, de zaak is maar ten halve quaad,  
Daar is de wyn nog, en daar zie ik al 't gebraad.

SOSTRATUS.

Dat helpt.

STRA-



STRATON.

Ha! de Paftey is ook nog heel gebleven.

SOSTRATUS.

'k Zal dan op dit geluk de reft toe moeten geven.

STRATON.

Dat valt niet zwaar te doen, want 't is nog alles goed.

*Hy steekt een Hoer in zyn zak;*

Laat zien, een hoer dunkt my dat ik nog hebben moet.

SOSTRATUS.

Dat's weynig, neem maar op, en volg.

## ACHTSTE TOONEEL.

SOSTRATUS, STRATON, EUPHEMIA *agter*  
*'t Tooneel.*

EUPHEMIA.

Helaas!

SOSTRATUS.

Laat hooren.

STRATON.

Wat is 't, myn Heer?

SOSTRATUS.

Daar klonk me een raare zugt in de ooren.

EUPHEMIA.

Helaas!

SOSTRATUS.

'k Bedrieg my niet, kom hier, 't is aan deef' zy.

STRATON.

Och! Heer, wat zoek je?

SOSTRATUS.

Dat's een prachtig graf!

EUPHEMIA.

Ay my!

STRATON.

Myn Heer, 'k bid laat ons gaan, en laat de dooden rusten.

B

EU-

18 HET VROUTJE VAN EPHESEN,  
EUPHEMIA.

Helaas! Helaas!

SOSTRATUS.

't Geklag verdubbeld, 'k ben met lusten  
Wat of dat is, zie, wie daar in beslooten leid.

STRATON.

Hoe ik, myn Heer! ik? ik? 'k heb geen nieuwsgierigheid.

SOSTRATUS.

'k Zeg, gaa.

STRATON.

'k Word dol.

SOSTRATUS.

Wel nu?

STRATON *'er zeer verschrikt uitkomende.*

Och! Heer, ik ben verlooren!

SOSTRATUS.

Wat hebje dan gezien?

STRATON.

Twe Spookken, zwart van vooren,  
Afgryffelyk voor 't oog!

SOSTRATUS.

Loop, gek!

STRATON.

Neen, 't is wis waar;

In 't eerst schein 't maar zo groot, myn Heer, denk om  
't gevaar;

Maar 't had me pas gezien, of 't rees wel twalef voeten:  
En had ik niet gevlugt, 'k had met Er mê ontmoeten.

SOSTRATUS.

'k Verlies al myn gedult door zulke zotte praat.

STRATON.

Myn Heer, ik zegje 't is afgryffelyk, en 't gewaad  
Schynt my pik zwart, van 't Hoofd tot onder aan de  
beenen,

En 't heeft van agteren twee staarten, en die scheenen  
My wel twee ellen lang, van voren dagt my, dat

Het

Het klaawen, ruim zo groot als walvstanden, had.

EUPHEMIA.

Helaas!

STRATON.

Pas op, myn Heer!

SOSTRATUS.

'k Walg van al uw reeden,

Kom, laat my los, 'k zal zelf eens in het graf gaan treden.

STRATON.

Wat zegje? och, Heer! breng tog je zelf in geen verdriet;

Verlaat, ik bidje tog! zo lang je posten niet,

Je leven hangt 'er aan, want zo het eens gebeurde

Dat zy dien gaauwedief nu van de gallig scheurden,

Zo was 'er geen genâ: och! denk tog watje doet!

SOSTRATUS.

Zwyg, bloodaard! al myn volk is zo laf niet van moed,

Als gy, ik kan me op haar nog vry wat meer vertrouwen.

Maar 'k zie daar inand, hou je stil, het zyn twe Vrouwen.

wen.

STRATON.

Ik zeg, bedriegje niet, 't zyn spoken, op myn eer!

SOSTRATUS.

Wel, gek! zie dan ter deeg.

STRATON.

Die 'k daatlyk zag, myn Heer,

Dat zyn die gasten niet, gy zult het haast begrypen,

Als u die duivels in haar klaawen zullen nypen.

## NEGENDE TOONEEL.

SOSTRATUS, STRATON, *aan een zyde*; EUPHEMIA *en* FROZINE *aan de andere.*

FROZINE *aan Euphemia.*

'k Bid! treed een ogenblik van 't doodlyk voorwerp af,  
Mevrou, de wanhoop maakt u op uw zelf te straf;  
Klaag, klaag, maar laat eens af uw zelve te verdrukken;

20 HET VROUTJE VAN EPHESEN,  
En 't haar, van wanhoop, uit uw quynend hoofd te  
rukken.

EUPHEMIA. (dood!

Ach, myn Frozine! ach, ach! hoe langzaam is myn  
'k Word onverduldig om myn lieve bedgenoot,  
In 't akelige graf voor ewig by te wezen.

SOSTRATUS tot Straton.

Nu merk ik wie zy is, 't is 't VROUTJE van Ephezen,  
Wier schoonte en droefheid haar gemaakt heeft zo be-  
rugt.

STRATON.

Ja, by me zieterna! nou schep ik weer wat lugt.

SOSTRATUS.

Men zegt, zy heeft zig in haar mans graf opgeslooten  
Om zig door hongersnood van 't levensligt te ontbloten.

STRATON.

Myn heertje, dat zal eerst raar wezen om te zien,  
Om dat men zulken zaak zo zelden ziet geschiën.  
Ligt sterftze, om dat ze niet kan zonder byslaap leven,  
Ik heb wel meer gehoord, dat dat zo aan kan kleven.

FROZINE aan Euphemia.

'k Beken, Mevrouw, dat uw besluit hoe langs hoe meer  
My vreemder voorkomt, om te sterven; 'k dagt wel  
eer,

De ganfche wereld zou van uwe droefheid spreken,  
Ten uiterfte beproeft, en zeggen, dat 's een teken  
Van liefde voor haar Man, maar, zeker, ik had mis,  
Want nu dunkt my, dat dit maar enk'le zwakheid is,  
En al die eer is my zo veel niet waard als 't leeven;  
Die oude goeje Heer Chrisante heeft, zo even,  
Jezekerlyk daar van met woorden overreed.

EUPHEMIA.

Frozine, noem hem niet, 'k verfoei hem, ach! ik weet  
Hy mint my, en heeft my dat nu zelf derven zeggen,  
Wie kan, in deze staat, my iets te vooren leggen,  
Dat zo gevoelig is?

FRO-

# KLUCHTSPEL.

FROZINE.

Wel nu, Mevrouw, veragt  
 Chrilante, maar denk aan zyn redenen vol kragt;  
 Hoe jammer was 't, dat gy die twintig Jaar'ge gaven;  
 Voor ieder even schoon, zo levend zoud begraven?  
 Heeft de natuur u zoo veel schoonheid meêgedeelt,  
 Om die de waereld dus te onttrekken? en verbeeld  
 Gy, nog zo jong, dat gy gedaan hebt met uw zaken;  
 Nu gy een enkel man hebt in uw min doen blaken?

EUPHEMIA.

Ach! spreek 'er tog niet van, 'k denk aan geen mannen  
 meer,

Ik schrik 'er voor, ja 't strekt tot nadeel aan myn eer;  
 My dunkt, myn man heeft hen nog zo iets nagelaten,  
 Dat my belet om hengelyk 't behoort te haten;  
 De waardigste, ach! helaas! zien wy meest 't eerst vergaan;

SOSTRATUS tot Straton.

'k Ga na haar toe, ik kan 't niet langer wederstaan;  
 'k Wil alles doen, om haar in 't leven te behouwen.

STRATON ter zyde.

Hoe of dat gaan zal? dat moet ik eens regt beschouwen;

## TIENDE TOONEEL.

EUPHEMIA, FROZINE, SOSTRATUS,  
 STRATON.

SOSTRATUS *Euphemia aansprekende.*

Zie my niet aan, Mevrouw, voor ongevoelig, 'k za  
 Deel nemen in uw ramp en droevig ongeval;  
 Neen; 'k zoude u ligtelyk meer droetheid nog verwek  
 ken,

Zo ik te schielyk u zagt daar van af te trekken;  
 Zy kan niet anders, als regtmatig zyn geagt,  
 Dewyl zy u tot zulk een uiterst heeft gebragt,  
 En gy zult zekerlyk uw zelf bepaalen kunnen,  
 Indien 't de nood vereyft.

22 HET VROUTJE VAN EPHESEN;

STRATON ter zyde.

Waaragtig! wel begonnen!

SOSTRATUS.

Ach! dat het my alleengeoorloft zy, Mevrouw,  
Om dees zo waardige lyktraanen uwer rouw,  
By een te gaad'ren, en zyn nootlot te benyden,  
Wiens dood uw ſchoonheid heeft gebragt tot zulk een  
lyden.

EUPHEMIA tot Frozine.

Wat hoor ik? hemel! en wat zie ik? ach, Frozien'!

FROZINE.

Een Jeugdige Heer, Mevrouw, en 't compliment, indien  
Ik 't wel heb, regt ter ſneê.

SOSTRATUS.

't Geval deed my hier komen,  
Maar nu gevoel ik my zo te uwaarts ingenomen,  
Mevrou, dat ik in al uw ſmart deel nemen moet;  
Die groote liefde tot uw man ontroerd myn bloed,  
En ik verheug me 'er om, wie zag ooit uws gelyken!  
En zo uw ſchoonheid voor een menſch op aard moeft  
wyken,

Die in volmaaktheid 't al te boven gaat, zoud gy  
Die aanbiddeljkſte op dees aard dog echter zyn voor my.

EUPHEMIA tot Frozine zegt.

Wat maakt men my al wys? hoe! zouden zulke zaken,  
Als ſlaaute en droefheid, my nog niet afſchuwlyk ma-  
ken?

FROZINE zegt tot Euphemia.

Neen zeker niet, Mevrouw, 'tis waar haar grootſte kragt  
Vergaat, maar gy zult ſchoon zyn tot uw dood geagt.

SOSTRATUS.

't Schynt dat Mevrouw myn zugt geen antwoord waardig  
oordeelt:

Verlieft uw geest zig zo geheel in 't droevig voorbeeld,  
Dat gy 't belangen, 't geen ik daar in neem, niet ziet?  
Nog eens, Mevrouw, ik trek u daar niet af, vrees niet,  
Stort

Stort vry gevoelens uit, die my tot eerbied maanen,  
 Laat my die oogen zien verdronken in haar traanen,  
 Die my verrukken tot verwondering; 't staat vry  
 Aan Weeuwen die zo ongeveinst niet zyn als gy,  
 Haar oogen, die haar niet wel dienen, te verbergen.

EUPHEMIA.

Wat ogen? ach, myn Heer! wilt gy doch van my ver-  
 gen?

De tranen hebben haar verdooft, de dood zal haar  
 In 't kort toefluiten voor altoos uit dit gevaar.

SOSTRATUS.

Toefluiten voor altoos! o Hemel! zoud gy 't meenen?

EUPHEMIA.

O ja, myn Heer, 't besluit staat vast, 'k zal haast ver-  
 eenen,

Tot myn vertroosting, met de schim van myn gemaal.

SOSTRATUS.

Hoe! zo vroeg sterven? gy? Mevrouw, ay zwyg die taal;  
 Uw ziel is wel geheel met droefheid ingenomen,  
 Maar ze is te waardig om tot wanhoop ooit te komen:  
 Neen, 'k agt u al te hoog; de hemel hoed' dien slag.

FROZINE.

Wyzyn nog zonder spys; 't is reeds den derden dag.

SOSTRATUS.

Drie dagen! Hemel ach! drie dagen! 'k ben vol vrezin,  
 Mevrouw, drie dagen! en nog zo volmaakt te wezen!  
 Drie dagen! Straton! ach! wie zag zulks immermeer?

STRATON.

Dat kan ik ommers niet gebeteren, myn Heer.

SOSTRATUS.

Mevrouw, men moet ter stond, de tyd dient waar geno-  
 men,

De magt'loosheid, waar in gy zyt, te hulpe komen.

Drie dagen! Hemel! ach! drie dagen! ach! ik schrik!  
 My dunkt, gy sterft alreets op ider ogenblik.

24 HET VROUJTJE VAN EPHESEN,

FROZINE.

Ja, 'k voel my ook zo zwak, dat ik begin te vrezē,  
Zo 't langer duurt, dat 't haast met my gedaan zal wezen.

EUPHEMIA, *zagt.*

Wat medelyden! ach, Frozine! hoe beleeft!  
Dunkt u niet, dat hy iets van d'overled'nen heeft?

FROZINE, *zagt.*

Ja, 'k merk het al, de gaaf, om dooden op te wekken.

SOSTRATUS.

Kom, Straton, zoek iets dat voor tafel kan verftrekken,  
En breng hier al uw spys en drank ten eerfte by.

STRATON.

Wat zal dat daadlyk op een vretengaan! ay my!  
Myn schoonder Avondmaal!

*Straton en Frozine gaan iets zoeken tot een Tafel.*

ELFDE TOONEEL.

EUPHEMIA, SOSTRATUS.

EUPHEMIA.

'k Bid, Heer, wilt my vergeven,  
Daar 's niets op aard, dat my bewegen kan te leven;  
'k Zoek na myn mans verlies, niet anders als de dood.

SOSTRATUS.

Wel hoe! Mevrouw, is dat niet zelf dien egtgenoot  
Beledigen? meent gy zyn schim dus te verzaden?  
Of waant gy dat die 't op uw leven heeft geladen?  
Wat Tyger, ach! op aard was dan zo wreed als hy!  
Indien die offerhande aan hem behaaglyk zy?

EUPHEMIA.

Helaas! de Hemel had ons zo vereent, wy schenen  
Geschikt, om ewig met elkand'ren te vereenen;  
Ik volg myn noodlot maar, en kende voort myn pligt,  
Zo als hy de eerstemaal verscheen voor myn gezigt,  
En sint dat ogenblik, zo waardig voor ons beiden,

Weest



Weet ik niet, dat myn hart ooit van het zyne scheidt,  
 En zo ik ietwes heb te wyten aan myn geest,  
 't Is sedert dien tyd, Heer, dat gy hier zyt geweest:  
 Ach! ach!

SOSTRATUS.

Mevrouw!

EUPHEMIA.

Ach! 't was een man zo zacht! zo teder!

Wat liefde had hy niet voor my! ik voor hem weder!  
 Nooit was een ogenblik zyn minnedrift verkoelt,  
 By ondervinding heb ik dat zo vaak gevoelt;  
 't Was zyn toegevendheid die my op 't felste greefde,  
 En, ach! zyn laaste zugt was nog een zugt van liefde:  
 Ach! ach!

SOSTRATUS.

Wel aan, Mevrouw, herinner u dat zoet

Dat gy genoten hebt in zulken overvloed,  
 't Is om dat zelve zoet, dat gy behoort te leven;  
 De liefde kan u weer een' and'ren Minnaar geven,  
 Die al die tederheid mé waardig is, en ligt  
 Nog meer getroffen door dat quynende gezicht.

EUPHEMIA.

Wat dat aangaat, myn Heer, geen mensch kon ooit zyn  
 zinnen

Meer op my stellen, als myn man my plagt te minnen.

SOSTRATUS.

En ook niet minder, want de liefde, ach! ach! Mevrouw  
 Is een gevoelen dat ons wekt en trekt, wie zou  
 U kunnen zien, en niet beminnen met gedagten?  
 En zo het daar aan hangt, om u aanbidlyk te agten,  
 Ja! zo u dat verwint, dan weet ik al te wel,  
 Dat ik omtrent uw gunst ben meester van het spel.

*Hy kust haar Handen.*

EUPHEMIA.

(ven,

Misbruik myn zwakheid niet, myn Heer, myn leden be-  
 lk heb de kragt niet om u meer te wederstreven.

26 HET VROUTJE VAN EPHESEN,  
TWAALFDE TOONEEL.

EUPHEMIA, SOSTRATUS, FROZINE, STRATON.

*Frozine en Straton brengen een Tafel, en beginnen ze te dekken.*

**I**s't haast gedaan, SOSTRATUS.  
Straton?

STRATON.

Ja, Heer, heb wat gedult.

EUPHEMIA *tot Softratus.*

Neen, zeg ik u, denk niet dat gy my brengen zult  
Tot't geen gy meent, 'k heb nu meer reden om te sterven  
Als ooit, gy zult van my geen meer gehoor verwerven;  
Ach! laat my sterven, Heer, zo sterf ik nog getrou,  
'k Ben schaamroot, dat ik u gehoord heb.

SOSTRATUS.

Ach! Mevrouw!

Wat hoor ik? en wat moet ik denken?

EUPHEMIA.

Laat me in vrede,

En toest niet meer, ik bid u! myn standvastigheden.

SOSTRATUS.

'k Verlaat u niet.

*tot Straton.*

Vaar voort.

DE RTIENDE TOONEEL.

FROZINE en STRATON *de Tafel dekkende.*

STRATON.

**U**w meesteres, dunkt my,  
Kind lief, begint al wat te buigen.

FROZINE.

Ja! zyn wy

Alree

Alree zo familjaar, kint lief! Monsieur Straton?

STRATON.

Ja tog, wel wouwe niet, dat ik ook maar begon:  
Zie my niet aan Mevrouw voor ongevoelig? Ja je?  
Dat was myn heers taal, maar ik spreek als knecht versta je  
Jy kameniertje? zie, ik kenje wel.

FROZINE.

Zoet, zoet!

Kint lief, verstoorte niet, dewyl 't zo wezen moet,  
Ik ken jou ook;

STRATON.

Myn Heer, om dan regt uit te spreken,  
Schynt door de wanhoop van Mevrouw al heen te breken;  
De honger was 'er ook al half de meester van.

FROZINE.

Uw meester geeft ook geen quartier, na 'k merken kan.

STRATON.

Jy had ook al gebrek van vivres, 'k zou vertrouwen  
't Beleg'ren zou jy ook niet lang uit kunnen houwen.

FROZINE.

'k Zou wel, of 'k moest alop het puntje zyn van me end,  
En dan Capituleerde ik liever.

STRATON.

Ik beken 't,

Ik kan 't aan jou niet zien, dat jy al zonder eten  
Drie dagen hebt geleest.

FROZINE.

't Scheelt weynig, wel te weten

STRATON.

Maar maakt de slaap u dan zo levendig van bloed?

FROZINE.

Gelyk je ziet.

STRATON.

Dan was een man voor jou niet goed,  
Dic stoorte ligt uw rust,

FRO-

28 HET VROUTJE VAN EPHESEN,

FROZINE.

Daar zou 'k my dan na voegen.

STRATON.

Zo hebt gy nooit een man gehad tot uw genoeg?

FROZINE.

Dat ik weet niet.

STRATON.

Ik weet, waaragtig! ook niet, dat  
Ik ooit een vrou heb, 'k meen ten huwelyk, gehad;  
Op die twee reed'nen van onwetenheid begonnen,  
Zo zouden wy de zaak dan samen fluiten kunnen.

FROZINE.

Neen, 'k had nooit moeds genoeg tot zulken zwaren post,  
Och! als m'een man verliest, je ziet wat hy ons kost.

STRATON, *by de grafstede naderende,  
en daar in ziende.*

Ey kyk! jy scheert de gek'er meê, kom herwaarts henen!  
Daar 's niets zo zoet, als om de dood zyns mans te wenen!  
Sterf zo maar voort, Mevrouw, nou houje een goeje  
streek.

*tot Frozine.*

Dat we ondertusschen ook maar reis begonnen, spreek!  
Coeragie! ach! zy kan 't niet langer defenderen;  
Victory! kint lief, 'k zie Mevrouw Capituleren.

FROZINE.

De goden gev, dat 't op goê conditie zy!

## VEERTIENDE TOONEEL.

EUPHEMIA, SOSTRATUS, FROZINE,  
STRATON.STRATON *aan Euphemia, die met Sostratus uit  
het graf komt.*

Mevrou daar's opgedist.

EUPHEMIA.

Ach! waar toe brengt gy my?

Door wat betovering, myn heer, werd ik gedreven,  
Om niet te sterven, en voor u alleen te leven?

SOSTRATUS.

Volvoer die goede zaak om my, Mevrouw, verlangt  
Dat leven, daar al myn geluk op aard aanhangt.  
Kom voeg u aan myn zyd'.STRATON *aan Euphemia een glas wyn aanbiedende.*  
Mevrouw mag ik u dienen?EUPHEMIA *tot Frozine.*Gy ziet my rood van schaamt', myn waardige Frozine!  
Maar zo gy wist al wat Sostratus voor me deed!

FROZINE.

Mevrouw, dat merk ik wel, jy vat het regt ter snee,  
En jou gesturve man spreekt daar in 't miunft niet tegen.

EUPHEMIA.

Die tederheid, waar door myn man my kon bewegen,  
Is 't zelve, waar me my Sostratus winnen kan,  
Ik min in hem de ziel van myn gestorven man,  
Jazelf, my dunkt, dat ik nu niets meer heb verlooren,  
Als zyn toegeventheid, die my wel kon bekoren.STRATON *baar wyn aanbiedende.*

Dat's waarlyk wel gezeit! drink daar eens op, Mevrouw.

SOSTRATUS.

Ach, myn Euphemia! ik ben ook zagt, en zou  
Zeer gaaren haast van u, die my zo teder griefde,  
Ook eyschen, dat gy my om myne gaven liefde;

30 HET VROUTJE VAN EPHESEN,

Ik hoef die min, die gy wel eer een ander droeg,  
Niet meer te koest' ren, en het was my niet genoeg  
Uw troost te zyn, zo ik uw droefheid niet kon dooden,  
En deed vergeten, dat gy die ooit had van nooden.

STRATON, *Sofstratus wyn aanbiedende.*

Ja tog, myn Heer is ook heel teer, en delicaat;  
En 't is hem niet genoeg goê wyn te hebben, 't gaat  
Hem smakelyker in, als ik hem, op zyn wenken,  
De glaasjes, als je ziet, kan met een roompje schenken.

FROZINE *zig met eeten verkroppende.*

Hem!

STRATON.

Stik niet, Juffrouw! drink tog eerst een glaasje wyn.

FROZINE *met het glas in de hand.*

't Zal de gezondheid dan van myn verlosser zyn.

STRATON *ook een glas nemende.*

'k Zal je bescheid doen, kind, dat zweer ik by me leven!  
Dien yver zal myn Heer my nou ook wel vergeven.

SOSTRATUS.

Neen, eet en drink, ik neem 't niet qualyk af, maar  
gaat

Dan dadelyk eens zien, hoe 't op myn post al staat,  
En breng my voort bescheid.

STRATON *zig aan Tafel zettende.*

Bescheid! myn Heer? volkomen.

SOSTRATUS *zig na de zyde van Straton keerende.*

Ach, Straton! hoe ben ik van blydschap ingenomen!  
Hoe hevig is myn min!

STRATON *antwoord met de mond vol eeten.*

Goed.

SOSTRATUS.

Zeg, hebt gy ooit of ooit

Zo veel bevalligheên by een gezien?

STRATON *al ectende.*

Neen, nooit.

SOSTRATUS.

Is 't niet het schoonste beeld dat 't aardryk ooit kon dragen?

STRATON *al eetende.*

Ja.

SOSTRATUS.

Ik gevoel dat zy my ewig zal behaagen.

STRATON *al eetende.*

't Blyf zo.

SOSTRATUS.

Hoe antwoord gy zo qualyk op myn min?

STRATON.

Ik eet weer wel, myn Heer.

SOSTRATUS.

Kom, kom, schenk maar eens in.

STRATON *schent in, maar drinkt het zelf uit.*

Mevrouw, al wat j' lief is.

SOSTRATUS.

Wel, schurk! hoe zal 't lukken?

STRATON.

Nou, nou, myn Heer, je hoeftje maar wel uit te drukken.

SOSTRATUS.

Schenk voor ons in!

STRATON.

Goed! goed!

## VYFTIENDE TOONEEL.

EUPHEMIA, SOSTRATUS, FROZINE,  
STRATON, LICAS.

LICAS, *Euphemia aan tafel vindende, en gedurig lachende.*

**H**a! ha! bylo, dat's raar!

EUP-

32 HET VROUTJE VAN EPHESEN.

EUPHEMIA.

Wat is 'er dan?

SOSTRATUS.

Wel, vent! hoe maakt gy zulk misbaar?

LICAS.

O! 'k lach me schier aan 't end! wie hoorde ooit schoonder klugten!

Myn Heer leid vast in 't bed zo pynelyk te zugten,  
Puur als een gek, en heeft jou naam steeds op de tong;  
Mevrouw, had je gezien hoe pynlyk dat hy zong.  
Al had je een steene hart! je wiert met hem bewogen.

EUPHEMIA.

Wel nu?

LICAS.

Wel, nou? hy had haast uit zyn bed gevlogent,  
Zo onverduldig was die goeje man om jou,  
Maar 'k zey dat ik terstond na u toe vliegen zou,  
Hy zugte, en zey, och, och! wie weet offe niet dood is;  
Maar 'k zie nou, by me keel! dat die vrees buiten nood is;  
Ik hadje op deze plaats zo levend niet vermoed.

FROZINE.

Wel, Licas, spyt het je?

LICAS.

Couragie! wel dat 's goed,  
Juffrou Frozine, houje twe maal na malkand'ren  
Op een nagt middagmaal?

FROZINE.

Dit wonderlyk verand'ren  
Heeft deze Heer alleen op ons te weeg gebragt.

LICAS.

Ja 'k vat die kneep, by hem was dan die jeugd, en kragt,  
Om haar naturelyk van 't leven te onderregten,  
En ondertusschen al haar droefheid te beslegten.

FROZINE.

Jou Heer schein ook ver na zo overredent niet.



LICAS.

Dat scheelt wel vyftig jaar, bylo! maar 't groot verdriet  
Om dien gesturven man, spreekt dat daar nu niet tegen?

STRATON.

Neen, niet een woord, die heeft tot nog toe stil gezwegen.

LICAS.

Dan ishy, by me keel! dood goed, die lieve man.

STRATON.

Maar, Monsieur Licas, 'k zie, je legt 'et 'er op an,  
Om met jou praatjes ons pleyzier zo wat te flooren.

LICAS.

Dat schut ik, neen, bylo! daar zouje nog van hooren;  
Wel, is de dode goed, ik, ik ben ook niet quaad,  
Dat ben ik niet, ik leef, myn alderbeste maar!  
Om jou gezondheid met een glaasje te bedenken,  
Want zie, ik meen het wel.

FROZINE.

Ja, kom, 'k zalje ook reis schenken.

SOSTRATUS.

Kom, Straton, langgenoeg, doe't geen ik u gebood.

STRATON *van tafel opstaande.*

'k Zal vliegen.

## SESTIENDE TOONEEL.

EUPHEMIA, SOSTRATUS, FROZINE,  
LICAS, CHRISANTE.

CHRISANTE.

**A**ch! ik vrees ze is buiten twyfel dood.

Maar, Hemel! wat ik zie!

LICAS

Daar komt myn Heer zelf nader

Vervoert door ongedult.

C

SOSTRA.

*SOSTRATUS van tafel opstaande.*

O Hemel! 't is myn Vader!

CHRISANTE.

Euphemia hier aan een tafel met myn zoon!

FROZINE en LICAS.

Zyn zoon!

CHRISANTE.

Ik ben ontroerd, is 't mogelijk? ô Goôn!  
Al wat ik zie, komt my puur als een droom voor de oogten.

LICAS, *een Hoenderbout grypende.*

Neen, baasje, 't is wel waar, proef eerje word bedrogen.

CHRISANTE.

Ontrouwe Euphemia! hoe hebt ge u in dit graf

Besloten, van uw man, om daar een schuilplaats af

Te maken, en zyn schim met minnaars dus te onteeren?

SOSTRATUS.

Myn Vader!

EUPHEMIA.

Waarde Heer Chrisante, ach, ach! wy keeren...

CHRISANTE.

'k Weet van geen waarde Heer Chrisante, denk dat vry,  
Neen, neen, myn Liefde is gansch verkeert in razerny;  
Die tranen, die gy my door schyndeugd af kost halen,  
Zal ik u duurgenoeg, dat zweer ik! doen betalen.

LICAS.

Bedaar, myn Heertje Lief! de ontsteltenis is je quaat.

CHRISANTE.

ô, Licas! 't scheelt my niet, terwyl ik 't leven haat,  
Na 't geen ik heb gezien; nu zal ik alle vrouwen,  
Na dezen, altoos voor ontaarde monsters houwen,  
Zy zyn me afschuwelyk, vol ongestadigheên,  
Meineedig, en geveinst, bedrieg'lyk, en al 't geen  
De waereld ooit of ooit gedoopt heeft met quâ namen.

LICAS.

Wel dat 's, by lo! al raar; zo veel ondeugden samen,  
En dat in één vrou?

FROZINE.

Maar! dat, maakje slegt, myn Heer,

Waarom verwyte ons hier jou ongeluk zo zeer?  
 't Is nu de derde dag, dat je ons hebt aangedreven,  
 Vervolgt, om ons te doen besluiten om te leven,  
 En haar standvastigheid hing nog maar enkel aan  
 Een zyde draad, die Heer komt by geval gegaan,  
 En breekt dat draatje los, is dat verwond'ring waardig?

LICAS.

Dat is zo, by me keel! dat vat die meid al aardig;  
 Gy ondergriefft de boom, toen vielze in de eerste slag.

EUPHEMIA.

Chrisante, ik bid! maak my niet ongelukkig, ach!

CHRISANTE.

Dat zult gy zyn, Mevrouw, ô ja, 'k zal 't u verwyten,  
 Door gansch Ephesen zal 'k uw valsheid uit gaan kryten,  
 En, zo 't my mooglyk is, verbreid ik 't tot uw smert,  
 Dat gy een sprookje voor toekomstende eeuwen wert.

SOSTRATUS.

Myn lieve Vader! ach! ik kan dat niet gehengen,  
 Wilt dat aanbidyk beeld tog tot geen wanhoop brengen,  
 Indien gy, als voorheen, nog achting voor haar had...

CHRISANTE.

Zwyg, onbedagte! zwyg, en ik bezweer u! dat  
 Die liefde, daar gy nu zo me zyt ingenomen,  
 U duur genoeg zal staan.

## ZEVENTIENDE TOONEEL.

EUPHEMIA, SOSTRATUS, FROZINE,

LICAS, CHRISANTE, STRATON

*met eenige Soldaaten ter zyde.*

STRATON.

Och! ik begin te schromen,  
 Blyf maar wat aan een zy, 'k zal zien, hoe of ik 't klaar,  
 C 2 En

36 HET VROUTJE VAN EPHESEN,

En doen al wat ik kan, om ons uit dit gevaar  
Te redden, want myn heer was zelf den post bevolen,  
't Is zyn schult dat de vent is van de galg gestolen.

*Verbaast na zyn Heer lopende.*

ô Ramp! ô ongeluk! och, heer! wat gaat ons aan!

SOSTRATUS.

Wat is 't?

CHRISANTE.

Wat is 'er tog gebeurt?

STRATON.

Och! 't is gedaan!

Zyt gy 't, myn waarde heer Chrisante? och! och! wat smar-  
Wat komt jou over! (te!

CHRISANTE.

Spreek, wat gaat je zo aan 't harte?

STRATON.

Onze opgehangen heeft ons daar een trek gespeelt,  
'k Heb uit zyn wezen ons al lang wat quaads verbeeld,  
'k Zag nooit Fisionomy zo slim van al myn leven.

SOSTRATUS.

Och! Straton, spreek regt uit, 'k voel al myn leden  
beven.

STRATON.

Zie nu hoe duur ons dit uw afzyn komt te staan:  
De helst der bende sloop, de reit is door gegaan;  
En de opgehangen schelm heeft dat uur waargenomen,  
Om, door zyn makkers hulp, zo van de galg te komen.

SOSTRATUS.

Ach, ach! wat gaat my aan! ô onheil al te groot!  
Zalik nu sterven, foei! een schandelyke dood!

CHRISANTE.

Mynzoon!

EUPHEMIA.

Sostratus, ach....

STRATON.

Myn heer, kom laat ons loopen,

Te

Te Ephezen hebje tog geen leven meer te hoopen,  
Kom, neem uw afscheid maar, want de ovrigheid die  
zal

Je geen genade doen van uitstel.

SOSTRATUS.

Neen, ik zal

Niet vlugten, ach! ik vrees men mogt my agterhalen;  
Ik weet een nader weg, om my uit deze qualen  
Te redden, 'k zal my zelf...

*Hy trekt zyn degen, om zig te doorsteken.*

CHRISANTE *hem die ontweldigende.*

Myn zoon, bedaar! bedaar!

EUPHEMIA.

o Hemel! wat wilt gy beginnen?

CHRISANTE.

Uw gevaar

Herroept myn tederheid, och, ik ben in benouwen!  
'k Heb nu geen and're zugt als om u te behouwen.

SOSTRATUS.

Myn waarde vader, ach! ik bid, denk om myn eer,  
Die schande, waar mede ik gedreigt word, treft my zeer.

CHRISANTE.

Ach! hoe beweegt gemy,

EUPHEMIA *tusschen de armen van Frozine vallende.*

Frozine ach! ach! myn waarde.

FROZINE.

Maar stil! is hier dan ook geen middel toe opaarde?

STRATON.

Och! zo ik jou, myn heer, kon van de dood ontslaan,  
'k Zou my heel gaaren in zyn plaats ophangen gaan,  
Maar 'k zie dat dat bedrog voort aan den dag zou komen,  
Want deze vent, die strak is van de galg genomen,  
Was na ik gis, wel twe voet grooter nog als ik,  
Zo Licas wou?

LICAS.

Heb dank! neen, vriend, ik ben te dik.

FROZINE.

't Was best, indien Mevrouw, om niemants eer te krenken,  
Onz' overleeden man.....

EUPHEMIA.

Helaas! waar durfje om denken,  
Frozine?

CHRISANTE.

Ik bid! Mevrouw, wees niet verschrikt van haar  
Gedachten, zie my voor u knielen, om 't gevaar,  
Ach! van myn eygen zoon, die u ook kon behagen.

EUPHEMIA.

Chrisante, hemel, ach! hoe moogt gy my dat vragen?  
Zou ik myn pligt zo ver te buiten gaan? myn man!

CHRISANTE.

Dat's nu geen reden meer die u weerhouden kan.

STRATON *knielende.*

O't is een kleinigheid, Mevrouw, laat je bewegen!

FROZINE *knielende.*

Myn lieve Meesteres!

LICAS *knielende.*

Ey heb 'er tog niet tegen!

EUPHEMIA.

Tot welk een uiterste, Sollratus, brengt gy my!

CHRISANTE.

Mevrouw, bedenk u tog niet meer, 'k sta toe, dat hy  
Voor altoos zig aan u verbind, myn zoons belangen  
Is dan uw eerste pligt, 'k zal hem van u ontfangen,  
Engy behoud hier door uw' eygen Bruidegom:  
Ik bid!

FROZINE.

Ik bid, ik bid, wel lieventyd! kom, kom!  
'k Versta Mevrouw, zy heeft haar niet meer te verklaren,  
't Past haar te huilen, ons met die zaak voort te varen,  
Laat my begaan, myn heer, 'k sta voor uw leven styf,  
'k Neem 't voor myn reek'ning, en bescherm het lyf om  
lyf,

Ga jy maar met Mevrouw wat weg, niet lang te dralen,  
 Dan zullen we onzen man voort uit het graf gaan halen,  
 En jou bevryden van zo 'n doodlyk ongeval;  
 My dunkt dat hy daar ook heel cierlyk hangen zal.

STRATON.

Dat's een dankzegging waard, nu is myn schrik benomen,  
 Myn Heer, je bent daar van een quâ reis thuis gekomen.

L A A S T E T O O N E E L.

FROZINE, LICAS, STRATON, *Soldaten.*

STRATON.

Weg zynze, ha! daar mag met regt een dronk op  
 staan;

Kom maar te voorschyn, maats, je zaak is afgedaan,  
 Victory! dans, en spring, toon, hoe Soldaten leven,  
 Wie weet wat of de dag van morgen weer zal geven?

Frozientje dat's om jou!

*Daar werd door Soldaten gedanst.*

LICAS.

Dat's, bylo! wel geklaart,

En't blyft de Weewen ook een voorbeeld hier op Aard.

E Y N D E.